

Hüzün Ve Kadın

– Nigar COŞAR · 09 Aralık 2010

Uzakta tii taa kadar uzaklarda,
Gün dönümü kavgaları zamanında,
Rüzgarın sıcak, soğuk karmaşasında,
Bir kadın...

Sonbahar ikizce idi hüznü yüzünde,
Düşmüş gücünden yaprak, üzerine,
Eskimiş kırık tahtalı bir bankta,
İssızca oturmuştu kadın...

Göz kapakları yarıya inmiş,
Uzak dünü, yapraklara gizlemiş,
İçine akıtmış isyanlı gözyaşları,
Saçları dağınık mevsime salıvermiş.

Aklına gelince çantasındaki aynası,
Uzandı ince uzun parmakları,
Yüzüne bakarcasına, hesaplaşarak
Şehre çevirip izledi sonbaharı...

Ağaçlar, sesler, insan manzaraları,
Görüntüden uçup giden kırlangıcı,
Karıymış şehir, gariptir manzaraları,
Oturmuş banka izlemişti kadın...

Üzülme dedi, solgun nazlı yaprak,
Rüzgar savuracak, yağmur ufalayacak,
Çok değil birkaç mevsim ötesinde,
Ağacıyla yeniden buluşacak..

Ve gülümsedi yine gülümsedi...
Görmüştü gagasında çöple kırlangıcı,
İssızca gidene sonbahara inat,
Sessizce gelen ilkbaharı,
Düşlemişti kadın...